

## عنوان مقاله:

تبیین رابطه بدکرداری با خدا فراموشی

## محل انتشار:

دوفصلنامه دین و دنیای معاصر، دوره 1، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

## نویسنده:

امیر دیوانی - دانشیار دپارتمان فلسفه دانشگاه مفید، قم، ایران.

## خلاصه مقاله:

انسان، به مثابه موجود آگاه، به هیچ امری از امور به اندازه خود آگاهی ندارد. آگاهی از اشیاء تابعی از آگاهی به خود است. در این آگاهی به خود، انسان دائماً خود را به یاد دارد و امکان فراموش کردن خود در چنین موجودی تصور نمی رود. در عین حال، آیه ای از کتاب خدا فراموشی انسان از خود را تعلیم می دهد. عامل این فراموشی به فراموشی دیگری بازمی گردد؛ وقتی انسان خدا را فراموش کند خود را نیز به فراموشی می سپارد. در تبیین این تعلیم، فیلسوفان از یک سو و مفسران از سوی دیگر، تحقیقاتی را به انجام رسانده اند. تبیین ملاصدرا و تبیین علامه طباطبائی، به عنوان بهره مندان از دانش فلسفه و تفسیر، در این گفتار آورده می شود. در جنب این تلاش ها، کوشش شده است تا میان فراموش کردن خود، به مثابه یک عمل اختیاری و بدکرداری، رابطه ای به میان آورده شود که سابقه آن، خدا را فراموش کردن است؛ آن خدایی که مبدا و غایت هر کردار پاک و نیک به او مرتبط است.

## کلمات کلیدی:

خودفراموشی، بدکرداری، یاد خداوند، معرفت نفس

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1027445>

